Про життя внутрі душі

Царство Боже є посеред вас, каже Господь (Лк. 17:21). Наверніся цілим своїм серцем до Господа і покинь цей нужденний світ, і твоя душа знайде бажаний спокій.

Вчися погорджувати смисловим світом віддаватися внутрішньому життю, і побачиш, що Царство Боже завітає до тебе.

А Царство Боже – це мир і радість у Святому Дусі (Рим. 14:17); безбожні його не мають.

Христос завітає до тебе і втішить, якщо в серці приготуєш для Нього достойне привітання.

Вся Його слава і величність походить із глибини серця, бо тільки там Йому мило.

У серці духовної людини Він часто гостює, солодко розмовляє, ласкаво втішає, вносить святий спокій, напрочуд дивну дружбу.

Ну, вірна душе! Приготуй своє серце для цього жениха, щоб ізволив до тебе завітати в тобі пробувати. Бо він так каже: "Хто любить мене, той заховуватиме моє слово, а ми завітаємо до нього, і оселимося в нього" (Йо. 14:23).

Так дай Христові увійти в серце, а все інше не допускай.

Коли матимеш Христа, тоді станеш багатим і буде в тебе доволі усього.

Він дбатиме про тебе і щиро про все старатиметься і тоді не буде потреби покладатися на людей.

Бо люди швидко змінюються і нагло покидають нас. А Христос залишається повік і вірно стоятиме біля тебе аж до кінця.

Не треба надто вповати на немічного і смертного чоловіка, хоч би він був і помічний, і любий тобі, та й тим не треба багато журитися, коли хтось часом тобі противиться і суперечить.

Ті, що сьогодні з тобою лагодять, завтра можуть противитися і навпаки; люди часом, мов вітер, мінливі.

Усе своє впование покладай на Бога; нехай Він стане твоїм страхом і твоєю любов'ю. Він постійно за тебе і, без сумніву, зробить так, як буде для тебе найкраще. Не маєш тут постійної домівки (Євр. 13:14); і де б ти не був, залишишся чужинцем і подорожнім; і ніколи не будеш мати спочинку, якщо не з'єднаєшся сердечно з Христом.

Чому розглядаєшся тут на всі боки, коли це не місце твого спочинку?

Твоя домівка має бути на небесах, а на все земне повинен дивитись мимохідь.

Усе те минає і ти також разом із ним.

Гляди ж, щоб ти до чогось не прив'язався та щоб воно не полонило й не погубило тебе.

Твоя думка нехай буде із Всевишнім, а твоя молитва нехай без упину звертається до Христа.

Якщо не вмієш розумувати над високим і небесними правдами, залишайся при муках Христових і радо перебувай у Його святих ранах.

Бо коли всім серцем припадеш до ран і предорогих синців Ісусових, та почуєш велику підмогу в горі, не будеш дуже журитися людською зневагою і легко стерпиш прикру обмову.

На цьому світі Христос також зазнав від людей зневаги, і в найтяжчу хвилину серед наруги

знайомі та приятелі відреклися Його.
Христос хотів терпіти муки і зневаги, а ти смієш ще нарікати на щось?
Христос мав ворогів та кривдників, а ти хочеш підтримувати зі всіма людьми приятельські і добрі сусідські стосунки?
За що ж буде вінчатися твоя терпеливість, якщо не зустрінеш на своєму шляху прикростей?
Яким чином станеш приятелем Христовим, якщо не хочеш терпіти ніякої кривди?
Терпи з Христом і за Христа, якщо хочеш разом з Ним царювати.
Якщо б ти хоч раз усім єством занурився у серце Ісусове і скоштував принаймні крихітки Його гарячої любови, тоді б ти вже зовсім не дбав про свою вигоду, а тішився б радше зневагою, яка тебе стріне, бо Ісусова любов дає силу людині гордувати собою.
Хто любить Ісуса і правду, хто справді живе духовним життям, хто звільнився від невладних пристрастей той може свобідно звертатися до Бога, духом линути вище себе і там солодко спочивати.
Хто все розуміє так, як воно є, а не так, як-то люди кажуть або цінять, той справді мудрий, і той більше навчився в Бога, ніж у людей.
Хто вміє жити духовним життям і маловажити зовнішнім світом, той не потребує окремішнього місця і не чекає догідної пори, щоб відбувати побожні вправи.
Духовна людина швидко збирається з думками, бо вона ніколи не розсіває їх легковажно на зовнішній світ.
Їй ні фізично праця не перешкоджає, ні те заняття яке на той час необхідне; вона швидко пристосовується до кожної справи яка випаде.
Хто своє серце налаштував і владнав як слід, той не дбає про чудні та химерні людські вчинки.
Людина стільки має перешкод і розсіяння, наскільки вона до якоїсь речі прив’яжеться.
Якщо б усе було гаразд із тобою, і ти як слід очистив свою душу, то це, без сумніву, вийшло б тобі на добро і сприяло б твоєму поступу.
Але те, що тобі багато дечого не подобається і часто воно тебе непокоїть, свідчить, що досі ти не вмер остаточно для себе і не відокремився від усіх світських справ.
Ніщо так не поганить і не сковує людського серця, як та нечистота любов до створінь.
Тільки тоді, коли зречешся світових утіх, зможеш вдивлятися у небо і серцем раз у раз веселитись.
(Уривок з книги "Наслідування Христа" Тома Кемпійський)